

Arrest

nr. 241 425 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. SMEKENS
Landvoogddreef 19
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. SMEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie Ukkel/W-B/Oudorghem op 16.04.2020 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

uiterlijk op 16.04.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV BR.62.L4.010399/2020 van de politie Ukkel/W-B/Ouderghem).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorzien manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft met mee gewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de

maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV BR.62.L4.010399/2020 van de politie Ukkel/W-B/Ouderghem).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 16 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie de politie Ukkel/W-B/Ouderghem op 16.04.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.04.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV BR.62.L4.010399/2020 van de politie Ukkel/W-B/Ouderghem).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het fundamenteel recht op een billijke administratieve procedure, van de rechten van de verdediging, van de algemene principes van het administratief recht van goed bestuur, van het recht om gehoord te worden (principe uit het Belgisch en Europees recht) en van de plicht tot nauwkeurigheid en voorzichtigheid.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“De doctrine leert ons dat « l'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs — que l'administration envisage à son égard et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer » (P.GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème édition, BRUYLANT, BRUXELLES, page 83) ;

(vrije vertaling :

« de rechtsonderhorige moet worden gewaarschuwd middels een oproeping die voldoende expliciet is betreffende de maatregel - en haar motieven - die de overheid voor hem voorziet en het doel van het verhoor teneinde zich afdoende te kunnen uitleggen”)

Dit principe wordt voldoende gevolgd in de rechtspraak (zie onder andere : RvS 16.09.1991 nr. 37.631, RvS 23.10.2007 nr. 176.049 of nog RvS 26.10.2009 nr. 197.310);

De Raad van State heeft bevestigd dat dit recht bestaat voorafgaand aan elke administratieve beslissing met een verschillend voorwerp zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod (RvS 15.12.2015 nr. 233.257);

De Raad van State heeft er ook aan herinnerd dat deze verlichting om de vreemdeling te horen, dit wil zeggen hem uitnodigen om zijn argumenten in te roepen op een nuttige en effectieve manier, des te meer bestaat nu tegenpartij vaak op eigen initiatief optreedt en rekening moet houden met een aantal subjectieve elementen in het kader van het beslissingsproces (RvS 24.02.2015 nr. 230.293) ;

De artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, wettelijke grond van de aangevochten beslissingen, verplichten tegenpartij met bepaalde subjectieve elementen “rekening te houden” en “af te wegen”, dewelke dus eerst bij de vreemdeling moeten worden verzameld ;

Uw Raad heeft trouwens al de gelegenheid gehad om het recht om gehoord te worden, dit wil zeggen de gelegenheid hebben om zijn argumenten in te roepen op een nuttige en effectieve wijze, te bevestigen (zie bijvoorbeeld RvV 28.02.2018 nr. 200.486, RvV 01.01.2018 nr. 197.490) ;

6.2. IN FEITE :

Echter werd verzoeker in casu op geen enkel ogenblik gehoord, noch a fortiori op een nuttige en effectieve wijze, vooraleer tegenpartij de aangevochten beslissingen nam. in flagrante strijd met de principes hierboven aangehaald ;

Verzoeker was aldus niet in de mogelijkheid op zijn argumenten in het kader van het beslissingsproces nuttig en effectief te laten gelden ;

Indien verzoeker voorafgaand door tegenpartij gehoord zou zijn, zoals het moet, had hij de nodige elementen kunnen communiceren met het oog op de behandeling van zijn situatie door tegenpartij, zijnde :

Verzoeker is in België sinds meer dan 5 jaar gekomen om zijn vader, de Heer V.D.S.A. (...), en zijn moeder Mevrouw D.S.S.M.C. (...) te ververvoegen (stukken 2 en 3);

Tot de grote wanhoop van verzoeker zijn de contacten met zijn vader heden gebroken maar voor zover verzoeker weet, zou zijn vader niet illegaal op het Belgische grondgebied zich bevinden;

Verzoeker hoopt dus zijn verblijf dankzij zijn vader kunnen regulariseren ; In die zin is hij helemaal niet inactief wat betreft zijn verblijf ;

Sinds zijn aankomst in België meer dan 5 jaar geleden, loopt verzoeker correct school (stukken 2,3 en 4);

Zo beëindigt verzoeker, dit schooljaar, zijn laatste jaar beroeps-secundair onderwijs in elektriciteit (stukken 2, 3 en 4);

Hij onderhoudt een duurzame liefdesrelatie (sinds 8 april 2016) met zijn vriendin, Jfr R.M.L.I. (...), die wettig in België verblijft (verblijfstittel E) ;

Betreffende de feiten van 16.04.2020 op grond van wat tegenpartij beschouwt dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt (quod non), dacht verzoeker, gelet op de verplichting om te verhuizen voor de tante (Mevrouw S.R.L.M. (...)) die ook wettig in België verblijft - verblijfstittel E) van zijn vriendin R.M.L.I. (...) en de ernstige rugproblemen van de tante, dat het legitiem was om ze te helpen om de kisten te verhuizen, met onder andere de voorwerpen die in het containerpark moesten worden gebracht, en dacht hij dat het toegestaan was om een kwetsbare persoon te helpen gedurende de lockdown;

Daarover heeft verzoeker zich niet kunnen verdedigen : hij heeft inderdaad direct de litigieuze beslissingen gekregen dwz alvorens gehoord te worden over die litigieuze feiten dd. 16.04.2020, alhoewel hij uitdrukkelijk gevraagd om gehoord te worden (zien het politie PV - stuk 5) ;

Samengevat, allemaal elementen die in acht moesten worden genomen door tegenpartij en die het niet zijn geweest, bij gebreke aan tegenpartij om ze te hebben verzameld en die zelfs verzoeker niet op de hoogte heeft gebracht van zijn administratieve situatie en van de mogelijke gevolgen, alvorens hem de aangevochten beslissingen te betekenen ;

Met als resultaat, naast de schending van het algemeen principe van goed bestuur, de schending van de motiveringsplicht ;

Een motivering kan immers slechts correct, accuraat en volledig zijn (zoals opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, en door artikel 8 EVRM die een specifieke motivering eist) op voorwaarde dat ze steunt op de feiten van de zaak, in casu echter genegeerd door tegenpartij die ze niet heeft verzameld, en niet op valse waarheden ;

In casu verantwoord de aangevochten beslissingen allebei het feit dat verzoeker geen familie heeft in België, hetgeen totaal onjuist is, met als gevolg dat tegenpartij, op totaal onwettige wijze, geen specifieke motivering herneemt betreffende het recht op familiaal leven van verzoeker, beschermd door artikel 8 EVRM. ;

Deze aangevochten beslissingen stellen eveneens dat verzoeker geen enkele stap heeft ondernomen om zijn situatie te regulariseren, hetgeen eveneens onjuist is (zie supra), zonder nog te spreken over het feit dat verzoeker slechts meerderjarig is sinds 21.04.2019 en dat men hem natuurlijk niet kan verwijten dat zijn ouders geen stappen zouden hebben ondernomen gedurende zijn minderjarigheid - quod non;

De litigieuze beslissingen houden ook absoluut geen rekening met het feit dat verzoeker wel middels had om zich te verdedigen en zijn goede trouw te garanderen wat betreft de gezondheidsmaatregelen in toepassing tijdens het lockdown;

Tenslotte verwijten de aangevochten beslissingen verzoeker zich niet te hebben aangemeld bij de gemeente noch de naam van het hotel waar hij verblijft, te hebben gegeven, hetgeen volledig buiten de context blijkt te zijn, en bijgevolg een foute maar ook gestereotypeerde motivering uitmaakt, hetgeen nogmaals aantoont dat tegenpartij de nuttige elementen om een beslissing met kennis van zaken te nemen, niet heeft verzameld, zoals zij de plicht had, onder andere via het voorafgaand nuttig en effectief verhoor van verzoeker ;

Het middels is derhalve manifest gegrond ;

De onwettigheid van de aangevochten beslissingen is manifest zodat zij moeten worden vernietigd.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van de “*algemene principes van het administratief recht van goed bestuur*”. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij bij haar toelichting bij het enig middel nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het fundamenteel recht op een billijke administratieve procedure schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: “*Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen*

voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV BR.62.L4.010399/2020 van de politie Ukkel/W-B/Ouderghem). Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat: *"Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."*

Tenslotte motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

"x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet mee gewerkt met de overheden*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV BR.62.L4.010399/2020 van de politie Ukkel/W-B/Ouderghem).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast wordt ook gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, dat gemotiveerd wordt in exact dezelfde bewoording als in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens motiveert de verwerende partij omtrent de duur van drie jaar van het inreisverbod. Zij stelt dat de verzoekende partij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 en dat gezien de maatschappelijke impact en de ernst van dit feit kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, dat gelet op alle elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat diende gemotiveerd te worden over haar familielevens in het licht van artikel 8 van het EVRM, zal blijken uit wat volgt dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familielevens niet aannemelijk maakt, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was tot een specifieke motivering hieromtrent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft dat de verwerende partij de feiten van de zaak heeft genegeerd en dat zij aldus niet akkoord kan gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en de door haar aangevoerde grieven.

3.6. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij *in casu* op geen enkel ogenblik werd gehoord, noch *a fortiori* op een nuttige en effectieve wijze, vooraleer de verwerende partij de aangevochten beslissingen nam en dat zij aldus niet in de mogelijkheid was haar argumenten in het kader van het beslissingsproces nuttig en effectief te laten gelden. Zij is van mening dat indien zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen zou zijn gehoord, zij *“de nodige elementen [had] kunnen communiceren met het oog op de behandeling van zijn situatie door tegenpartij”*, met name dat zij sinds meer dan 5 jaar in België is om haar moeder en vader te vervoegen, dat tot haar grote wanhoop de contacten met haar vader heden zijn verbroken maar dat voor zover de verzoekende partij weet, haar vader zich niet illegaal op het grondgebied zou bevinden, dat zij hoopt haar verblijf dankzij haar vader te kunnen regulariseren en dat zij in die zin helemaal niet inactief is wat betreft haar verblijf, dat zij sinds haar aankomst in België meer dan 5 jaar geleden correct school loopt, dat zij dit schooljaar haar laatste jaar beroeps-secundair onderwijs in elektriciteit beëindigt en dat zij sinds 8 april 2016 een duurzame liefdesrelatie onderhoudt met haar vriendin R.M.L.I. die wettig in België verblijft (verblijfstitel E). Betreffende de feiten van 16 april 2020, op grond waarvan de verwerende partij de verzoekende partij beschouwt als een bedreiging voor de openbare orde, betoogt de verzoekende partij dat zij dacht dat het toegestaan was om, gelet op de verplichting om te verhuizen voor de tante S.R.L.M van haar vriendin R.M.L.I. en de ernstige rugproblemen van de tante, ze te helpen om kisten te verhuizen, met onder andere voorwerpen die naar het containerpark moesten worden gebracht. Zij betoogt dat ze dacht dat het toegestaan was om een kwetsbaar persoon te helpen gedurende de lockdown. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet heeft kunnen verdedigen omdat zij direct de bestreden beslissingen heeft gekregen, dit wil zeggen alvorens gehoord te worden over de litigieuze feiten van 16 april 2020, alhoewel zij uitdrukkelijk gevraagd heeft om gehoord te worden. Zij vat samen dat dit allemaal elementen betreffen die in acht moesten genomen worden door de tegenpartij en die het niet zijn geweest, bij gebreke van de tegenpartij ze te hebben verzameld en die haar zelfs niet op de hoogte heeft gebracht van haar administratieve situatie en van de mogelijke gevolgen, alvorens de bestreden

beslissingen te nemen. Zij stelt verder nog dat de bestreden beslissingen gewag maken van het feit dat zij geen familie heeft in België, hetgeen onjuist is, met als gevolg dat de verwerende partij op totaal onwettige wijze geen specifieke motivering betreffende haar recht op een familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM opneemt in de beslissingen. Zij wijst er ook op dat de bestreden beslissingen stellen dat zij geen enkele stap heeft ondernomen om haar situatie te regulariseren, hetgeen eveneens onjuist is, zonder nog te spreken van het feit dat zij slechts meerderjarig is sinds 21 april 2019 en men haar niet kan verwijten dat haar ouders geen stappen zouden hebben ondernomen gedurende haar minderjarigheid. Zij stelt dat de bestreden beslissingen ook absoluut geen rekening houden met het feit dat zij wel middelen had om zich te verdedigen en haar goede trouw te garanderen wat betreft de gezondheidsmaatregelen in toepassing tijdens de lockdown. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissingen haar nog verwijten zich niet te hebben aangemeld bij de gemeente noch de naam van het hotel waar zij verblijft te hebben gegeven, wat volgens haar volledig buiten de context blijkt te zijn en bijgevolg een gestereotypeerde motivering uitmaakt, hetgeen nogmaals aantoonst dat de verwerende partij de nuttige elementen om een beslissing met kennis van zaken te nemen, niet heeft verzameld, zoals zij de plicht had, onder andere via het voorafgaand nuttig en effectief verhoor.

3.7. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

In casu wordt aan de verzoekende partij tevens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van

verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.8. De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verder zal blijken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezinsleven met haar ouders of haar partner aannemelijk maakt.

3.9. Evenmin toont de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissingen wordt gesteld, zij stappen heeft ondernomen om haar verblijfssituatie te regulariseren. Door enkel te stellen dat zij hoopt dat zij haar verblijf zal kunnen regulariseren dankzij haar vader, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij stappen heeft ondernomen om haar verblijfssituatie te regulariseren. Waar zij meent dat zij erop had kunnen wijzen, bij verhoor, dat zij naar België is gekomen om haar vader te vervoegen en dat zij hoopt dat zij dankzij haar vader haar verblijf kan regulariseren, wijst de Raad erop dat ook hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals blijkt uit de herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2019 die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen heeft gevoegd. In die zin maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat ze via haar vader verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen. Zij toont dan ook niet aan dat deze elementen, indien gekend bij de verwerende partij, het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij wijst er verder op dat de bestreden beslissingen haar verwijten zich niet te hebben aangemeld bij de gemeente noch de naam van het hotel waar zij verblijft te hebben gegeven. Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat dat volledig buiten de context is en bijgevolg een foute maar ook gestereotypeerde motivering uitmaakt, toont zij geenszins aan waarom deze motieven volledig buiten de context, onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij verduidelijkt ook niet welke elementen, indien gehoord, zij had kunnen meedelen die een ander licht zouden werpen op de vaststelling dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente noch de naam van het hotel waar zij verblijft heeft gegeven, waardoor geoordeeld wordt dat zij niet heeft meegewerkt met de overheden, één van de redenen waarom besloten wordt tot het bestaan van een risico op onderduiken.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op onjuiste, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze geoordeeld heeft.

Evenmin toont zij aan dat, als zij over voornoemde elementen gehoord was geweest, het de besluitvorming van de verwerende partij had kunnen beïnvloeden. Er blijkt dan ook niet dat er relevante elementen waren die de verwerende partij in rekening had moeten brengen of waaromtrent zij had dienen te motiveren.

Daar waar de verzoekende partij verder nog betoogt dat zij slechts meerderjarig is sinds 21 april 2019 en dat men haar natuurlijk niet kan verwijten dat haar ouders geen stappen zouden hebben ondernomen gedurende haar minderjarigheid, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij tegenwerpt geen stappen te hebben ondernomen haar verblijf te regulariseren voor haar meerderjarigheid. Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissingen bijna reeds één jaar meerderjarig is, komt het niet foutief of kennelijk onredelijk voor te oordelen dat niet blijkt dat zij haar verblijf heeft trachten te regulariseren.

3.10. De verzoekende partij beroept zich verder op haar schoolopleiding en stelt dat zij al meer dan vijf jaar correct school loopt en dat zij dit schooljaar haar laatste jaar beroeps-secundair onderwijs in elektriciteit beëindigt. Zij laat echter na aan te tonen op welke manier de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren bij het afleveren van het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod.

De Raad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij gehouden is met bepaalde omstandigheden rekening te houden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het door haar gevolgde onderwijs betrekking heeft op het 'hoger belang van het kind', 'het gezins- en familieleven' of 'de gezondheidstoestand' van de verzoekende partij. Onderwijs, onder welke vorm dan ook, is geen element dat opgesomd wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij rekening dient te houden bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar waar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze haar schoolopleiding een invloed had kunnen hebben op de bepaling van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat haar opleiding een inreisverbod *an sich* in de weg stond.

Aldus laat de verzoekende partij na om aan te tonen dat, had zij over haar opleiding gehoord geweest, het een invloed zou kunnen hebben gehad op de besluitvorming van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het feit dat zij het beroeps-secundair onderwijs afwerkt het nemen van de bestreden beslissingen in de weg staat, kan de Raad enkel vaststellen dat zij heden geen belang meer heeft bij haar betoog, daar het schooljaar 2019-2020 beëindigd is.

3.11. Bovendien stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissingen en dit op 16 april 2020. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk verwezen naar dit gehoor door de politie van Ukkel/W-B/Ouderghem.

Het formulier ter bevestiging van dit gehoor bevindt zich ook in het administratief dossier en bevat de volgende vragen en antwoorden:

"Y-a-t-il des éléments que l'étranger veut communiquer concernant la légalité de son séjour, famille ou vie familiale ?

Monsieur réside en Belgique depuis 7 ans.

Y-a-t-il des éléments que l'étranger veut communiquer sur son état de santé ?

Non

Y-a-t-il des éléments qui pourrait empêcher un retour dans l'immédiat ?

Non

Avez-vous fait une demande de protection internationale en Belgique ou dans un autre pays européen?

Non

Est-ce que vos empreintes ont été prises dans un autre pays européen?

Non"

De verzoekende partij werd aldus voor het nemen van de bestreden beslissingen gehoord en bevraagd over de wettigheid van haar verblijf in het Rijk, haar familie- en gezinsleven, haar gezondheidstoestand, elementen die een onmiddellijke terugkeer kunnen verhinderen, het al dan niet ingediend hebben van

een verzoek om internationale bescherming en het hebben laten afnemen van vingerafdrukken in een ander Europees land.

Tijdens dit gehoor heeft de verzoekende partij geen melding gemaakt van haar in België verblijvende ouders, haar duurzame relatie met haar in België verblijfsgerechtigde vriendin, noch heeft zij aangetoond getracht te hebben haar verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren. Evenmin wees de verzoekende partij erop, toen haar de vraag werd gesteld of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer kunnen verhinderen, dat zij aan haar laatste jaar beroeps-secundair onderwijs bezig was. Gezien de verzoekende partij deze elementen, hoewel zij hiertoe de gelegenheid had, tijdens haar gehoor niet heeft vermeld, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid deze niet in aanmerking te hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partij toont bovendien geenszins aan dat de verwerende partij de feiten zoals deze vermeld zijn in de bestreden beslissingen niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft vastgesteld.

3.12. Tot slot haalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat de bestreden beslissingen werden genomen alvorens ze werd gehoord over de litigieuze feiten van 16 april 2020, hoewel ze uitdrukkelijk gevraagd had om gehoord te worden. Zij betoogt dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het feit dat zij wel middelen had om zich te verdedigen en haar goede trouw te garanderen wat betreft de gezondheidsmaatregelen in toepassing tijdens de lockdown.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De verwerende partij verwijst in het bestreden bevel naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en op het feit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij aangaf dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, terwijl de verzoekende partij van oordeel is dat zij *“wel middels had om zich te verdedigen en zijn goede trouw te garanderen wat betreft de gezondheidsmaatregelen in toepassing tijdens het lockdown”*, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen. De verzoekende partij betwist immers niet dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een paspoort.

Dezelfde redenering is van toepassing bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het bestreden bevel wordt dit immers verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een gevaar is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). Daar de verzoekende partij geenszins de argumentatie over het risico op onderduiken weerlegt, is haar kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat zij een gevaar is voor de openbare orde niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overtollig motief.

Bovendien alsook wat betreft de verwijzing naar het gevaar voor de openbare orde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat voor de beoordeling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden geen definitieve veroordeling nodig is. *In casu* blijkt immers uit de bestreden beslissingen dat de verzoekende partij *“wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod”*. Uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State volgt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verzoekende partij beperkt haar kritiek in wezen tot het stellen dat zij niet gehoord werd over voornoemde feiten en dat ze de overtuiging had dat het toegestaan was om kwetsbare mensen te helpen gedurende de lockdown, waarbij ze aangeeft dat de tante van haar vriendin verplicht was te verhuizen en dat zij gezien de ernstige rugproblemen van de tante kisten hielp verhuizen, onder andere

de voorwerpen die naar het containerpark moesten worden gebracht. Zij toont echter vooreerst niet aan dat de personen waarmee zij aangetroffen werd haar partner en de tante van haar partner betreffen, noch toont zij aan dat de tante van haar vermeende partner kwetsbaar was, noch dat die tante verplicht was te verhuizen.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat zij de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij middelen had om zich te verdedigen en bovendien te goeder trouw was en dat zij dacht dat het toegestaan was om een kwetsbaar persoon te helpen gedurende de lockdown. Zij laat daarbij na concrete stukken aan te leveren die de vaststellingen in de bestreden beslissingen betreffende het niet naleven van het samenscholingsverbod weerleggen of die aantonen dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien over de feiten gehoord was nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregelen (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

3.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij aldus niet aantoont dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.14. De verzoekende partij beroept zich vervolgens op een schending van artikel 8 van het EVRM, daar er volgens haar in de bestreden beslissingen op totaal onwettige wijze geen specifieke motivering is terug te vinden betreffende het recht op familiaal leven. Zij stelt: *“In casu verantwoorden de aangevochten beslissingen allebei het feit dat verzoeker geen familie heeft in België, hetgeen totaal onjuist is.”*

3.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.16. Vooreerst verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.12. waaruit blijkt dat de verzoekende partij de kans kreeg om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, de informatie betreffende haar familiale banden en duurzame relatie kenbaar te maken. Aangezien zij op dat ogenblik geen informatie verschaftte, heeft de verwerende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissingen geoordeeld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt werd omdat de verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. De Raad herhaalt dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de elementen die haar niet kenbaar werden gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij zich alsnog zou wensen te beroepen op een gezinsleven zoals zij naar voren bracht na het nemen van de bestreden beslissingen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift, geenszins aantoonde dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven.

Betreffende de sinds 8 april 2016 duurzame liefdesrelatie met haar beweerde vriendin R.M.L.I., die volgens de verzoekende partij wettig in België verblijft (verblijfstitel E), stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een duurzame liefdesrelatie heeft met R.M.L.I. die wettig in België verblijft, doch deze relatie geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar in België verblijvende partner.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin, zoals blijkt uit wat voorafgaat, volkomen in gebreke. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met R.M.L.I. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij een duurzame liefdesrelatie heeft met haar partner. Deze stelling wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen elementen die wijzen op een duurzame en hechte relatie in die mate dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in haar betoog nog verwijst naar het feit dat zij meer dan 5 jaar geleden naar België is gekomen om haar moeder en vader te vervoezen en dat tot haar grote wanhoop de contacten met haar vader heden verbroken zijn, wijst de Raad erop dat de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). De band tussen de verzoekende partij en haar ouders kan dus slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De verzoekende partij brengt geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar ouders. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met haar ouders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.17. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om enig concreet gegeven betreffende haar situatie te duiden dat ten onrechte door de gemachtigde niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat het in haar situatie als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd om te opteren voor een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en voor een inreisverbod van drie jaar.

3.18. Een schending van de door de verzoekende partij in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.19. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER